

Ivan Semesjuk (Ukrajina)

Ukrajinský výtvarník, prozaik, básník, hudebník a organizátor kulturního života. Povoláním je sochař, sférou působnosti kulturní revolucionář. V letech 2008–2013 stál v čele tvůrčího Svazu Svobodých Výtvarníků, v jehož rámci vznikl a získal si věhlas umělecko-kulturní projekt Buran-art. Semesjuk je považován za jednoho ze zakladatelů Buran-artu, který detailně pozoruje a zkoumá buranství jako sociální jev. Od začátku Euromajdanu byl Ivan Semesjuk aktivním účastníkem Uměleckého Barbakanu, prostoru pro tvůrčí revolucionáře. V roce 2016 založil kapelu Pyratyn, již o dva roky později vyšla debutová deska. Nakladatelství Ljuta sprava vydalo obě dvě Semesjukovy knihy: experimentální *Deník Ukrajinožrouta* (*Ščodennyk Ukrajinožera*, 2014) o agroelfech a skřetougrech ve smyšlené Podněperské Říši Středu a *Evoluce, nebo smrt! Dobrodružství paviána Tomase* (*Evolucija abo smert! Pryhody paviana Tomasa*, 2015), která získala Mezinárodní literární cenu Olese Uljanenka. Kniha je věnována ukrajinským kulturním kódům a fobiím. Jak podotýká sám autor, je napsána v žánru agromystického realismu.

výběr z poezie přeložila Petra Kočišová

ŽIVOTOPIS

Narodil jsem se v rajonu
Kyjeva, na Obolonu.
Tam se učil, oženil se
Do země leh', rozložil se.

APAČOVO SRDCE

Komanči nepláčí, co teprve Apači.
Komanč tancuje, Apač mlčí.
Jeho srdce potkaly karamboly.
První hněvá, druhý stále bolí.

Jsem Komanč kurážný, ale nerozvážný,
Mám náladu apačí, v hlavě mi myšlenky bzučí,
A palčivá vzpomínka vyznívá jasně,
Pořád mě provází a nehasne.

Jsem jeden velký piktogram,
Můj smutek je bojový rituál.
I když směšně vypadám,
Přece vím, že konec nenastal.

PLACKART

Plackart je panoptikum podivínů.

Kupé právě naopak –

Seznam dobrých rodokmenů.

Plackart – samý opičák.

Já tu taky mudruju

Na plošině s lahví vína.

Cestovatel – cestuju.

Vagon trochu usíná.

Usíná a spí,

Cíl před sebou vidí.

Ať mi plackart odpustí,

Jasný cíl – pryč od těchto lidí.

SVĚDIVÁ VYRÁŽKA

Na brambory jsem jel zdravý,

Vrátil jsem se nemocný.

Zničily mě ty zemáky,

Zelený a hubený, zkrátka po mně nic není.

V nemocnici jsem byl rok –

Varikózy a artrózy porážka!

Psychicky na nohy postaven,

Zbyla pouze – svědivá vyrážka.

Prožil jsem si martyrium,

Stolici dát v bolestech,

Mučilo mě konzilium,

Klystýr v zadku, v střevě steh.

Za rok končí trápení,

Statný býk bez nadsázky.

Nemoc ničí vědění,

Však jak se zbavit vyrážky.

Chirurg si mě zamiloval,
Interní by adoptoval,
Sestra chtěla k oltáři,
Že prý mi boršč uvaří.

Se zdravím už vše v pořádku,
Kůže lesklá, lidé nevědí.
Vyrážku mám na památku,
Na zátylku pořád svědí.

CORONER

„Proč vám, pane paciente,
Náhle nohy zmodraly?“

„To je prosté, korunere,
V zádech vidle nechali.
Vidíš, jak tam trčí?
Zabodly se, mlčí.“

„Vidím. Jsou moc pěkné.
Ohledání nám teď řekne,
Co za síla,
Skrz batoh je zarazila

Pak je vyndám, příteli,
Vidle v zádech bychom nechtěli.“